

Nr 230.

Av herrar **Olsson** i Blädinge och **Magnusson** i Tumhult, *angående viss ändring i gällande provinsialläkartaxa.*

Enligt gällande provinsialläkartaxa äger läkare — under förutsättning att han icke hämtas av den, som påkallat hans besök — på avstånd, överstigande två km. från bostaden, vid enskild sjukvård (avd. A i taxan) uppbära resekostnadsersättning enligt de i allmänna resereglementet stadgade grunderna. Emellertid överstiger resekostnadsersättningen enligt allmänna resereglementet ofta den verkliga utgift, läkaren haft att betala för resan, eller, därest han begagnar egen automobil, den beräknade självkostnaden för denna automobil. På grund härav tillämpa också åtskilliga läkare vid sina resor taxor, som äro icke oväsentligt lägre än den i resereglementet angivna.

Då läkarens arvode vid sjukbesök blivit särskilt fastställt, synes det vara mindre lämpligt, att han i vissa fall skall kunna genom de nuvarande bestämmelserna i resereglementet göra direkt förtjänst på sina resor. Det bör särskilt uppmärksammas, att det är den hjälpsökande allmänheten, som måste betala ifrågavarande resekostnadsersättning, och det synes därför, särskilt under nuvarande för landsbygdens befolkning bekymmersamma tider, ej vara med rättvisa och billighet överensstämmande, att denna allmänhet skall nödgas att betala högre resekostnadsersättning än som i själva verket erfordras för att läkaren skall vid sitt sjukbesök erhålla gottgörelse för havda utgifter. Framför allt har detta stor betydelse i de glesare bebyggda delarna av landet, där resorna äro längre och alltså resekostnaderna ofta bliva mycket avsevärda.

Otvivelaktigt kunna nuvarande jämförelsevis höga kostnader för läkarbesök jämväl föranleda därtill, att läkaren av ekonomiska skäl icke tillkallas, då så på grund av sjukdomsfallets art verkligen behöver ske. Erfarenheten synes också giva vid handen att läkarna i mycket ringa utsträckning begagna sig av järnvägsresor i sådana fall då detta skulle låta sig göra.

Då den ledande grundsatsen vid bestämmandet av resekostnadsersättning för provinsialläkare synes böra vara den, att samtliga för resan gjorda utgifter skola täckas, men att någon förtjänst å resekostnadsersättningen icke skall göras, få vi hemställa,

att riksdagen må i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att i avd. A av gällande provinsialläkartaxa vidtages den jämk-

ningen, att för resekostnadsersättningens bestämmande vid sjukbesök hänsyn, i den mån så låter sig göra, skall tagas allenast till verkliga utgifter (självkostnader) samt att följaktligen bestämmelserna i allmänna resereglementet icke skola annat än i rena undantagsfall vinna tillämpning vid resor enligt avd. A av nämnda taxa.

Stockholm den 20 januari 1931.

P. M. Olsson.

E. O. Magnusson.